

Arrest

nr. 237 252 van 19 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER *loco* advocaat P. STAES en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Grozny en bent gehuwd met B., Z. (...) (O.V. X). Jullie hebben samen een minderjarige zoon, S. (...). Uw zus Z. I. (...) verblijft in België.

U vertrok op 5 juli 2017 uit Tsjetsjenië. U reisde via Letland, Litouwen, Polen en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 9 juli 2017. Uw echtgenote verliet op 11 september 2017 Tsjetsjenië. Op 14

september 2017 kwam zij aan in België. Op 2 oktober 2017 dienden jullie samen een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde dat u op 20 januari 2017 thuis bij uw ouders werd gearresteerd samen met uw broer I.Y. (...). U werd enkele uren vastgehouden en ondervraagd, waarna u werd vrijgelaten. Uw broer werd niet vrijgelaten. Hij werd ervan verdacht dat hij samen met enkele andere jongeren het plan had opgevat om te gaan strijden in Syrië. Hierna vonden meerdere huiszoekingen plaats.

Vervolgens ontving u een convocatie om zich op 20 maart 2017 aan te bieden bij de ROVD van uw wijk. U gaf geen gevolg aan deze convocatie. Op 29 maart 2017 werd u opgebeld door een rechercheur, u moest samen met uw vriend A. (...) langs gaan. Hier gaf uw wel gevolg aan en u werd ondervraagd over een wapenlevering aan de vermeende groepering van uw broer, waarna u mocht beschikken. In juni 2017 ontving u voor de tweede maal een convocatie. Uw zus Z. (...), die toen bij jullie op bezoek was in Tsjetsjenië, stelde voor dat u tijdelijk naar België zou komen. In de daaropvolgende dagen en weken vroeg u een paspoort aan, regelde u een Schengenvisum en vertrok u uit Tsjetsjenië.

Terwijl u onderweg was, werd het vonnis jegens uw broer Y. (...) uitgesproken. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar op basis van artikel 208 van het Russisch strafwetboek. Hij verbleef in de gevangenis van Archangelsk. In augustus 2017 werd een opsporingsbericht jegens u uitgevaardigd. Hierdoor besloot uw echtgenote dat zij ook beter Tsjetsjenië kon verlaten. Sedertdien kwam de wijkagent geregeld langs bij uw ouders om naar u te vragen.

Uw eerste verzoek werd door het CGVS op 26 oktober 2018 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die per arrest van 12 februari 2019 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Op 27 februari 2019 diende u een volgend verzoek in bij de Belgische autoriteiten. U baseert zich hiervoor op de eerder aangehaalde problemen, die nog steeds actueel zouden zijn. U voegt nog toe dat u contact opnam met uw moeder nadat uw verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen, en haar vroeg om via de advocaat van uw broer meer informatie te bekomen over het onderzoek dat tegen u zou lopen. De advocaat kon mondeling vernemen dat er een gerechtelijk onderzoek tegen u loop voor illegale wapenbezit en verkoop. In november 2018 stapte uw moeder naar een andere advocaat, die een officiële vraag richtte aan de politie met betrekking tot uw zaak, waarna de politie een officieel antwoord tot de advocaat richtte. 8 à 10 dagen later zou de koper van jullie huis zijn meegenomen en ondervraagt over u, waarna hij werd vrijgelaten. Uw vader, die tijdelijk in Krasnodar verbleef, vernam hierover van de neef van de man, waarna uw moeder gedurende een maand bij uw vader ging verblijven alvorens samen terug te keren naar Tsjetsjenië. 3 à 4 dagen later kwam de politie bij hen langs en stelde hen vragen over u, ze wilden weten waarom er navraag was gedaan over uw dossier. Sindsdien komt de wijkagent geregeld langs.

Uw broer zou op 29/11/2019 zijn vrijgelaten uit de gevangenis, maar heeft nog 4 jaar voorwaardelijk.

U richtte zich intussen per e-mail en via Facebook tot diverse mensenrechtenactivisten en organisaties, waarvan u geen reactie kreeg. Enkel van Said Amin Ibragimov, voorzitter van de Internationale Associatie voor Vrede en Mensenrechten, verkreeg u een referentiebrieven.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u volgende documenten neer : een kopie van een brief van een advocaat gericht aan de politie, dd. (14/11/2018), een kopie van een antwoord van de politie gericht aan de advocaat, dd. (20/11/2018). U legt ook een foto van een brief voor, die u via de berichtenapplicatie Whatsapp verkreeg van de voorzitter van de Internationale Associatie voor Vrede en Mensenrechten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas, met betrekking tot uw persoonlijke vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten, op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw voorgaande verzoek tot internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Wat betreft uw huidige verzoek tot internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat niet enkel uw broer maar ook uzelf zou vervolgd worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, dit op verdenking van illegale wapenhandel, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, met name dat u uw moeder verzocht om via een advocaat meer informatie over het onderzoek tegen u te bekomen en er na de officiële vraag van de advocaat opnieuw vragen over u werden gesteld aan de bewoner van jullie huis en aan uw ouders door de politie, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. In casu heeft u in het kader van uw eerste verzoek niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk zou geviséerd en vervolgd worden omwille van de daden en veroordeling van uw broer. U brengt geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt [een brief van een advocaat gericht aan de politie, een antwoord van de politie gericht aan de advocaat, een foto van een referentiebrief van de voorzitter van de Internationale Associatie voor Vrede en Mensenrechten] ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter kopies en een foto van een brief betreffen, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Uw uitleg voor het niet voorleggen van de originele stukken kan ook niet overtuigen. Zo geeft u zelf aan dat de originele brieven van uw advocaat en het antwoord van de politie nog gewoon in België zouden zijn, u ze niet heeft meegebracht naar het gehoor en u ze zou kunnen voorleggen 'indien nodig' (DVZ VVIB, rubriek 17). U liet na om deze originelen na het gehoor nog over te maken aan de bevoegde instanties. Mede gelet op het feit dat u eerder reeds de volledige procedure internationale bescherming doorlopen heeft, mag verwacht worden dat u zich bewust bent van het belang om uw verklaringen te staven met alle te verwachten bewijsstukken, waar mogelijk originelen, dan wel de afwezigheid van originele stukken afdoende te verantwoorden, wat in casu geenszins het geval is. Inhoudelijk brengen de brieven van uw advocaat en het antwoord van de politie geen nieuwe elementen aan het licht. Het valt op dat de antwoordbrief van de politie weliswaar zou bevestigen dat er strafdossier tegen u zou lopen, maar geen verdere details over de zaak bevat, zoals het zaaknummer of het aantal en de identiteit van de andere betrokkenen in de zaak. Voorts wordt gesteld dat uw zaak naar een aparte procedure kan worden doorverwezen indien u zich vrijwillig komt aanbieden bij de rechercheur, doch wordt geen enkele melding gemaakt van waar en bij wie u zich dan precies zou moeten melden. Tot slot valt nog op dat de brief, die afkomstig zou zijn van het hoofd van de Recherche - zonder vermelding van regionale afdeling - geen enkele officiële hoofding draagt. Het geheel van inhoudelijke vaststellingen doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk.

Ook van een antwoordbrief van de voorzitter van de organisatie Internationale Associatie voor Vrede en Mensenrechten legt u slechts een foto voor die u via Whatsapp zou zijn doorgestuurd, u beweert het origineel niet te kunnen verkrijgen. Gelet op het feit dat u in het bezit bent van een foto van het document, zou er nochtans een originele brief van moeten bestaan. Dat u er niet in slaagt om deze brief te bekomen, die nochtans enkel en alleen van nut zou zijn voor uw persoonlijke zaak, en kennelijk bewust door u werd aangevraagd en door de auteur werd opgesteld om voor te leggen in het kader van uw procedure bij de Belgische asieldiensten, is dan ook weinig ernstig en doet danig afbreuk aan de authenticiteit en bewijswaarde van het stuk, voor zover dergelijk uitgesproken gesolliciteerde bevestiging, louter opgesteld op basis van uw verklaringen, al enige objectieve bewijswaarde zou hebben.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Immers, de beoordeling in het kader van uw eerste verzoek tot internationale met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "artikel 40 richtlijn 2013/32/EU. Schending van art. 48/3, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Hij wijst op de inhoud van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU en artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt nieuwe elementen in de zin van het laatste artikel te hebben voorgelegd. Verzoeker wijst op de neergelegde documenten en voert aan:

"Immers, deze bewijzen dat het niet louter een vermoeden is dat verzoeker officieel gezocht wordt, zoals gesteld in de beslissing van verwerende partij dd. 25.10.2018. Toen werd namelijk geoordeeld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker officieel zou worden opgespoord zonder dat het duidelijk was waarom. Met deze nieuwe stukken, die verkregen werden van officiële instanties, bewijst verzoeker dat het niet louter een vermoeden is, maar dat hij wel degelijk beschuldigd wordt van het illegaal bezit en de verkoop van wapens. Deze zaak is volgens de politie nog steeds in onderzoek, en gaat over een groep personen (stuk 3 en 4).

Dat deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, staat vast, ondanks dat verwerende partij simpelweg stelt dat "er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt".

Verzoeker meent evenwel dat hij minstens de kans had moeten krijgen om deze nieuwe elementen te bespreken. Op deze manier kan namelijk aangetoond worden dat het wel degelijk een vrees voor vervolging heeft."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij:

"Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verwerende partij meent immers dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker inzake zijn persoonlijke vervolgingsvrees als niet bewezen werd beschouwd, en dat de nieuwe elementen niet overtuigen.

Het is wegens deze negatieve interpretatie dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zouden kunnen leiden tot een andere beslissing."

Waar gemotiveerd wordt dat hij louter bijkomende verklaringen aflegde, doet verzoeker gelden:

"Allereerst dient opgemerkt te worden dat het niet louter verklaringen betreft, maar dat deze ook gestaafd worden door toegevoegde documenten.

Het is vervolgens ook logisch dat de nieuwe afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het eerste verzoek. Immers, de reden dat verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht is effectief dat hij een vervolgingsvrees heeft omwille van het opsporingsbericht ten opzichte van hem. Uiteraard gaan zijn bijkomende verklaringen en documenten over dit onderwerp, aangezien dit de reden is voor zijn verzoek tot internationale bescherming.

Het is vreemd dat verwerende partij in de eerste beslissing stelde dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker zou opgespoord worden, en dat het enkel een vermoeden betrof, en dat nu wordt gesteld dat er een gebrek aan geloofwaardigheid is, ondanks de nieuwe elementen die het relaas van verzoeker staven.

Met de nieuwe elementen laat verzoeker minstens zien dat hij ook persoonlijk geviséerd en vervolgd zou worden. Dit in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing (pg2, voorlaatste alinea) geopperd wordt."

Aangaande de motivering dat hij de documenten slechts bijbracht in de vorm van kopieën, stelt verzoeker:

"Allereerst is verzoeker verbolgen over deze incorrecte weergave van de feiten. Verzoeker bracht immers de originele stukken 3 en 4 mee naar het gehoor en wilde deze afgeven. Er werd hem evenwel medegedeeld dat hij deze later mocht afgeven.

Indien het relaas van verwerende partij toch juist zou zijn, quod non, volstaat het overigens ook nog steeds niet om verzoeker te verwijten dat hij had moeten weten dat hij deze moest afgeven of doorsturen. Hij verstond in ieder geval dat de originelen later konden afgegeven worden, en handelde naar het geen hem verteld werd. Dit kan hem niet verweten worden.

In ieder geval bezorgt verzoeker u bij huidig verzoekschrift de originele stukken 3 en 4.

Het stuk 5 heeft hij voorlopig nog niet in origineel verkregen. Hij probeert dit al een tijd te verkrijgen, maar voorlopig heeft hij dit attest nog niet mogen ontvangen.

Er kan geargumenteed worden dat nu verzoeker stuk 3 en 4 in origineel heeft neergelegd, dat de argumentatie van verwerende partij inzake de relatieve bewijswaarde van de kopieën verworpen kan worden.

Deze originele stukken zijn nieuwe elementen die een bewijswaarde hebben en het relaas van verzoeker staven."

Omtrent de inhoud van de neergelegde stukken, voert verzoeker aan:

"Verzoeker begrijpt de argumentatie van verwerende partij niet. Immers, bij de eerdere negatieve beslissing van verwerende partij werd gesteld dat 'het opsporingsbericht geen steek houdt', dat 'verzoeker enkel vermoedde dat hij officieel gezocht werd', en dat het 'onwaarschijnlijk is dat verzoeker zou opgespoord worden zonder dat het duidelijk zou zijn waarom hij gezocht werd'.

Met deze stukken wordt thans echter expliciet aangetoond dat er een strafdossier is ten aanzien van verzoeker, en dat deze één van de verdachten is in het kader van artikel 222 van het Strafwetboek van de Russische Federatie.

Dit stuk bevat inhoudelijk absoluut nieuwe elementen. Verzoeker meent dan ook dat de motivering van verwerende incorrect is.

Verzoeker, noch zijn advocaat, kan op dit ogenblik het hele dossier inkijken, stelt stuk 4.

De bestreden beslissing stelt verder dat de brief afkomstig is van het hoofd van de recherche geen enkele officiële hoofding draagt.

Echter, de brief is officieel afgestempeld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie van de Tsjetsjeense Republiek.

Verwerende partij kan onmogelijk gevolgd worden in de motivering omtrent deze stukken."

Verder gaat verzoeker in op het neergelegde attest van een mensenrechtenorganisatie. Hij geeft aan:

"Dit attest van de 'International Association for Peace and Human Rights' werd voorlopig inderdaad nog niet in origineel verkregen, maar verzoeker tracht dit te bekomen.

Het attest van dezen mensenrechtenorganisatie heeft evenwel wel degelijk een bewijswaarde, aangezien het gedetailleerd de gebeurtenissen van de verzoeker en zijn broer weergeeft. Het gaat bijgevolg verder dan louter een algemene verklaring.

Daarenboven heeft een verklaring van deze organisatie sowieso een objectieve bewijswaarde, gelet op hun kennis over het conflict en soortgelijke casussen.

Het betreft aldus een document dat zowel de persoonlijke als algemene situatie schetst van burgers in Tsjetsjenië. Dit attest in samenhang met de documenten die reeds werden neergelegd bij de eerste asielaanvraag in het kader van de opsluiting en het vonnis van de broer van verzoeker, alsook het strafonderzoek naar verzoeker, zorgen wel degelijk voor een bewijswaarde ter aanvulling van de verklaringen van verzoeker."

Voorts doet verzoeker gelden:

"Verzoeker wenst ook te verwijzen naar andere berichten en conversaties via facebook en whatsapp naar bepaalde mensenrechtenorganisaties en -activisten (onder andere Svetlana Gannushkina, Igor Kalyapin.

Hieromtrent wilde hij verklaringen doen, en deze verder uiteenzetten tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, maar deze opportuniteit werd hem niet gegund.

Hij vermeldde deze berichten reeds bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29.11.2019, maar kon ze nog niet uitgebreid toelichten."

Verzoeker concludeert:

"Verzoeker meent dat deze nieuwe documenten een aanvulling zijn op de eerdere verklaringen en documenten, zodat wordt aangetoond dat de kans aanzienlijk groter is dat verzoeker erkend kan worden als vluchteling of subsidiair beschermde.

Immers, het is duidelijk dat zijn broer verdacht werd van misdrijven en daaromtrent veroordeeld werd.

Ook verzoeker werd destijds gearresteerd en gemarteld, en zijn naam is genoemd in een strafonderzoek, hoewel hij hier geenszins bij betrokken is.

Het feit dat verzoeker dit heeft laten onderzoeken via zijn moeder en advocaten, en dat hierdoor de politie op de hoogte is van zijn vlucht naar het buitenland doet de vervolgingsvrees enkel toenemen, indien hij zou teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst.

De persoonlijke situatie van verzoeker, met name zijn link met de januari gebeurtenissen en zijn broer, zorgen er reeds voor dat hij dient te vrezen voor zijn leven."

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van: "artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM."

Volgens hem heeft het CGVS nagelaten om zorgvuldig te onderzoeken of er overgegaan kan worden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert aan:

"Verwerende partij refereert in de bestreden beslissing enkel naar informatie die in kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Het is voor verzoeker onmogelijk om tijdens de korte beroepstermijn te weten te komen op welke bronnen er juist beroep wordt gedaan.

Er wordt louter gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd en dat gevechtshandelingen minder frequent voorkomen. Ook het aantal burgerslachtoffers zou beperkt blijven.

Indien verwerende partij zich zou beroepen op de COI Focus "Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie" van 24.07.2019 dient wel ook op het volgende gewezen worden (stuk 6).

"Sinds 2015 zijn er in Tsjetsjenië al meerdere personen effectief straf rechtelijk veroordeeld omdat ze poogden naar het Midden-Oosten te trekken", (pg. 9/35)

"Er gebeuren nog steeds ontvoeringen en illegale arrestaties in Tsjetsjenië (...) In een rapport van 2015 schrijft Memorial dat personen in Tsjetsjenië nog steeds het risico lopen om onterecht gearresteerd te worden. Veelal worden deze personen volgens Memorial in afzondering gehouden en gefolterd om een bekentenis af te dwingen", (pg. 17/35)

"Volgens Soyrianskaya en het USDOS bevestigen verschillende bronnen dat er in 2017 opnieuw een toename is van het aantal verdwijningen en illegale arrestaties", (pg. 18/35)

"Novaya Gazeta bericht in juli 2017 dat er in december 2016 en januari 2017 een 200-tal personen gearresteerd werden naar aanleiding van een aanslag in Grozny op 17 december 2016/ De arrestaties vonden plaats in onder andere Grozny (...) Regen sommige werd een strafzaakgeopend (...) anderen werden buitengerechtelijk geëxecuteerd", (pg. 19/35)

Al deze zaken zijn toepasselijk op verzoeker en of zijn broer.

De COI Focus besluit dat er nog steeds geweld aanwezig is in Tsjetsjenië, maar dat dit beperkter is in omvang en meer gericht. Het geweld van de autoriteiten is in de eerste plaats gericht tegen leden van de rebellenbeweging en hun verwanten, maar blijft niet beperkt tot deze groep.

Daarenboven maken de Tsjetsjeense ordediensten zich volgens verschillende bronnen schuldig aan tal van mensenrechtenschendingen en gebeurt dit in een klimaat van straffeloosheid. De bronnen spreken onder andere van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, foltering tijdens detentie, etc.

Het cijfermateriaal over het aantal geweldsincidenten en het aantal slachtoffers is dan wel beperkt, maar volgens de verschillende bronnen van COI Focus zijn deze een onderschatting.

Gelet op de specifieke situatie van verzoeker en zijn broer is er wel degelijk een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld, mede gelet op de persoonlijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Immers, zijn broer werd veroordeeld, en verzoeker werd destijds in dit kader van de jaarigebeurtenissen ook opgepakt. Thans is er een (gefabriceerd?) strafdossier hangende. Verzoeker vreest hoe dan ook geviseerd te worden gelet op zijn afwezigheid uit het grondgebied, en het feit dat hij op onderzoek is geweest in het kader van het strafonderzoek over hem.

Minstens heeft verwerende partij niet grondig nagegaan of de persoonlijke situatie van verzoeker een invloed kan hebben op het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus."

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een vraag van zijn advocaat aan de politie van 14 november 2018, het antwoord van de politie van 20 november 2018, een schrijven van een mensenrechtenorganisatie van 15 oktober 2019 en een uittreksel uit de COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 24 juli 2019 bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 4 juni 2020 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft het origineel van het schrijven van een mensenrechtenorganisatie

dat reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd, de omslag waarin dit schrijven werd verzonden en een 'getuigenis' van het comité 'Burgerlijke bijstand' en het mensenrechtencentrum 'Memorial'.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.

Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Verzoeker duidt niet op welke wijze het voormelde, op algemene wijze geformuleerde artikel, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker een verklaring in de voormelde zin werd afgenomen en dat hij deze verklaring ondertekende. Eveneens blijkt dat deze verklaringen onverwijld werden overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden, kan dan ook niet worden ingezien. Bovendien wordt dit door verzoeker op generlei wijze uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Het vertrouwensbeginsel houdt verder in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 4.1 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar artikel 40 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 40 van de richtlijn 2013/32/EU respectievelijk werden omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid en artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepalingen van de richtlijnen niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

De schending van voormelde artikels van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

4.5. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.6. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij doet gelden dat hij minstens de kans had moeten krijgen om zijn nieuwe elementen te bespreken en daarmee laat uitschijnen dat zijn recht om te worden gehoord zou zijn geschonden.

Verzoeker dient in dit kader immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker erbij heeft om *post factum* op te werpen dat er een persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden. Uit niets blijkt dat hij het CGVS verzocht om in het kader van zijn huidig, volgend verzoek om internationale bescherming (opnieuw) te worden gehoord. Verder duidt hij niet wat hij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Bovendien had hij de kans om de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

4.7. Waar verzoeker poneert dat hij geen kennis kon nemen van de informatie waarop het onderdeel in de bestreden beslissing inzake de situatie in Tsjetsjenië gebaseerd is, dient verder te worden vastgesteld dat deze informatie, zoals verzoeker overigens niet betwist, (in de map 'landeninformatie') in het administratief dossier is opgenomen. Verzoeker had van deze informatie aldus eenvoudig kennis kunnen nemen middels het gebruik van het inzagerecht waarover hij beschikte. Hij had hiertoe tijdens de onderhavige beroepstermijn ruimschoots de kans. Dit geldt nog des te meer daar hij het onderhavige verzoekschrift verscheidene dagen voor het verstrijken van deze termijn heeft ingediend.

4.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.9. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.10. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoeker (en diens echtgenote) werd bij arrest nr. 216 682 van 12 februari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat verzoeker en diens echtgenote niet aannemelijk maakten dat zij nood zouden hebben aan internationale bescherming.

Daarbij werd vastgesteld dat (i) de veroordeling van verzoekers broer niet volstaat om in hunner hoofde het bestaan aan te tonen van een nood aan internationale bescherming; (ii) hun vluchtrelaas op meerder punten onwaarschijnlijk en onlogisch is; (iii) verzoeker nog een internationaal paspoort kon bekomen en zijn land van herkomst op legale wijze en met gebruik van dit paspoort kon verlaten; (iv) verzoeker vage verklaringen aflegde over zijn reisroute en de controles onderweg, verzoeker en zijn echtgenote hun internationale paspoorten achterhielden, zij wellicht informatie trachtten te verbergen in verband met hun uitreis en zij hoe dan ook probleemloos hun land en regio van herkomst konden verlaten; (v) de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent de door hen ondervonden problemen niet strookten met de informatie in hun binnenlandse paspoorten en de informatie in verband met hun visumaanvraag, zij hun vertrek reeds eerder aan het plannen waren en het onduidelijk is wat hen dan wel deed beslissen hun land te verlaten (vi) het aldus geheel niet aannemelijk is dat verzoeker en/of diens echtgenote wanneer zij hun land en regio van herkomst verlieten in de negatieve aandacht stonden van hun autoriteiten en verzoekende partijen dit enkel maar konden bevestigen; (vii) het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten verzoeker, hoewel de strafvervolgning tegen diens broer kennelijk wel werd voortgezet en ondanks dat verzoeker initieel werd vrijgelaten en nadien nagenoeg ongemoeid werd gelaten, na zijn vertrek plots wel ernstig zouden viseren, hetgeen nog des te meer klemt nu noch verzoeker, noch diens familie bleken te weten waarom dit dan wel zo zou zijn; (viii) het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote niet zou zijn ondervraagd over de verblijfplaats van verzoeker, dat verzoeker en diens echtgenote, met deze vaststelling geconfronteerd, manifest tegenstrijdige verklaringen aflegden over de verblijfplaats(en) van verzoekers echtgenote en dat dit de geloofwaardigheid van hun relaas op fundamentele wijze ondergraaft (ix) verzoeker en diens echtgenote vage verklaringen aflegden over de ontvangen convocaties op naam van verzoeker en in dit kader blik gaven van een verregaand gebrek aan interesse voor hun eigen stukken en voorgehouden problemen, hetgeen op manifeste wijze afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun beweerde nood aan internationale bescherming; (x) de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote niet overeenstemden met de informatie die is opgenomen in het verslag van het ziekenhuis dat zij neerlegden, dat zij in dit kader eveneens vage en incoherente verklaringen aflegden en dat zij in hun poging om deze vaststellingen te verklaren hun verklaringen op foutieve wijze herhaalden en ingrijpend wijzigden, hetgeen andermaal duidelijk aantoonde dat hun relaas gelogen is; (xi) de voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen; (xii) de stukken die verzoeker en diens echtgenote in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming neerlegden niet van zulke aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde asielmotieven en vrees kunnen herstellen.

Ten aanzien van de door verzoeker en diens echtgenote neergelegde documenten, werd daarbij in het voormelde arrest geoordeeld als volgt:

“De neergelegde stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde asielmotieven en vrees kunnen herstellen. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat om aan deze stukken bewijswaarde

te ontzeggen en in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen niet moet worden aangetoond dat deze stukken vals zijn. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid, kan aan de neergelegde stukken bewijswaarde worden ontzegd. In casu wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van de door verzoekende partijen neergelegde stukken, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, met recht gemotiveerd als volgt:

“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kunnen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet afdoende herstellen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de kopie van een attest van gezinssamenstelling, staven uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en gezinssituatie, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het verslag van het ziekenhuis werd hierboven reeds besproken. Hierbij dient opgemerkt te worden, en dit geldt evenzeer voor de convocaties en het opsporingsbericht die u neerlegde, dat aan documenten slechts bewijswaarde kan toegeschreven worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit was hier echter niet het geval. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt ook dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om documenten zoals bijvoorbeeld politieconvocaties te verkrijgen tegen betaling. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van dergelijke documenten. Daarenboven lijkt het merkwaardig dat de convocatie op onvolledige wijze is ingevuld. De regel waar aangegeven moet worden met welke zaak de convocatie verband houdt werd op beide convocaties blanco gelaten. Evenmin wordt aangegeven in welke hoedanigheid u zich diende aan te bieden, bijvoorbeeld als verdachte of als getuige. De documenten in verband met de gerechtelijke procedure van uw broer, namelijk de kopie van het proces-verbaal van de aanhouding van een verdachte opgesteld op 30 januari 2017, drie kopieën van uitspraken van de rechtbank van 1 februari 2017, 23 maart 2017 en 26 april 2017 (verlenging aanhouding), een schrijven in verband met een moraliteitsverslag van uw broer Y. (...), de kopie van het moraliteitsverslag van uw broer, de kopie van getuigenverklaringen over het gedrag van uw broer en een kopie van een vonnis van 6 juli 2017, tonen aan dat uw broer gearresteerd en veroordeeld werd. Dit wordt evenmin betwist door het CGVS. De kopieën van foto's van een persoon met verwondingen, staven niet dat u zelf op systematische wijze vervolgd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten. Op basis van de foto kan niet met zekerheid vastgesteld worden wie de afgebeelde persoon is en al zeker niet dat de verwondingen van deze persoon verband zouden houden met uw zaak of een risico in uwen hoofde zouden aantonen. De USB-stick die u neerlegde, bevat volgens uw verklaringen algemene informatie over de situatie in Tsjetsjenië. Het neerleggen van informatie met betrekking tot de algemene situatie, wijzigt echter niets aan bovenstaande analyse. Het risico op vervolging moet immers in concreto aangetoond worden en elk verzoek om bescherming wordt op individuele wijze onderzocht. (...)

De documenten die u neerlegde, namelijk uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw accreditatie staven uw identiteit, nationaliteit en hogere opleiding tot arts, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Overigens kan opgemerkt worden dat het gegeven dat u in uw land van herkomst bleef totdat u uw studies had afgerond en u uw accreditatie behaald had, er bijkomend op wijst dat u geen gegronde vrees voor vervolging koesterde omwille van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verliet al eerder dan u uw land van herkomst. U achtte het echter blijkbaar niet noodzakelijk om samen met uw echtgenoot het land te ontvluchten en zette eerst uw studies voort.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet argument aan doch laten deze ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.”

In het voormelde arrest werd daarnaast geoordeeld dat verzoeker en diens echtgenote gelet op de gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven niet aantoonde dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, alsmede dat de situatie in hun land en regio van herkomst niet van zulke aard was dat deze beantwoordde aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker en diens echtgenote niet aantoonde dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van deze laatste bepaling.

Verzoeker en diens echtgenote dienden tegen het voormelde arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel

het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoeker haalde in het kader van zijn onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe elementen aan. Hij legde een aantal verklaringen af en legde een aantal nieuwe documenten neer. Deze documenten betreffen een brief van zijn advocaat aan de politie, het antwoord van de politie en een attest of petitie van een mensenrechtenorganisatie.

Inzake de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegde, wordt daarbij in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat niet enkel uw broer maar ook uzelf zou vervolgd worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, dit op verdenking van illegale wapenhandel, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, met name dat u uw moeder verzocht om via een advocaat meer informatie over het onderzoek tegen u te bekomen en er na de officiële vraag van de advocaat opnieuw vragen over u werden gesteld aan de bewoner van jullie huis en aan uw ouders door de politie, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. In casu heeft u in het kader van uw eerste verzoek niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk zou geviséerd en vervolgd worden omwille van de daden en veroordeling van uw broer. U brengt geen nieuwe elementen aan die hier een ander licht op werpen.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Hij erkent in het onderhavige verzoekschrift immers dat zijn nieuw afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit de feiten die hij aanhaalde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Gezien het asielrelaas en de aangevoerde vrees van verzoeker tijdens diens vorige verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden, kunnen louter bijkomende en op het voormelde relaas en de voormelde vrees voortbouwende verklaringen niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven te herstellen en in zijner hoofde alsnog het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde brief van een advocaat, gericht aan de politie, en het antwoord van de politie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie die in de map 'landeninformatie' in het administratief is opgenomen dat corruptie in de Noordelijke Kaukasus wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerlei documenten, zoals politieke documenten, en dat zulke documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven blijkt uit het hoger aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zich in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bediende van politieke documenten van dubieuze aard, hetgeen eveneens een smet werpt op de bewijswaarde van de twee voormelde, nieuw voorgelegde stukken.

Betreffende het antwoord van de politie, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

“Het valt op dat de antwoordbrief van de politie weliswaar zou bevestigen dat er strafdossier tegen u zou lopen, maar geen verdere details over de zaak bevat, zoals het zaaknummer of het aantal en de identiteit van de andere betrokkenen in de zaak. Voorts wordt gesteld dat uw zaak naar een aparte procedure kan worden doorverwezen indien u zich vrijwillig komt aanbieden bij de rechercheur, doch wordt geen enkele melding gemaakt van waar en bij wie u zich dan precies zou moeten melden. Tot slot valt nog op dat de brief, die afkomstig zou zijn van het hoofd van de Recherche - zonder vermelding van regionale afdeling – geen enkele officiële hoofding draagt. Het geheel van inhoudelijke vaststellingen doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de brief van de politie wel een stempel bevat, doet namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, terecht vaststellingen dat deze brief, hoewel dit verwacht kon worden, geen officiële hoofding bevat, geen details bevat over verzoekers zaak en niet vermeldt waar en bij wie verzoeker zich zou dienen aan te melden.

De brief van verzoekers advocaat gaat voorts uit van een partij wiens taak het is om verzoekers belangen te behartigen. Daarom gaat deze niet uit van een objectieve bron en kan aan de inhoud van deze brief op zich geen bewijswaarde worden verleend. Ten aanzien van dit document valt overigens eveneens op dat de stempel *prima facie* overduidelijk een kleurenkopie, en dus geen originele stempel, betreft.

De voormelde vaststellingen volstaan om iedere bewijswaarde te ontzeggen aan de door verzoeker neergelegde brief van een advocaat en het antwoord van de politie.

Met betrekking tot het schrijven van een mensenrechtenorganisatie van 15 oktober 2019, dat verzoeker opnieuw bij het verzoekschrift voegt en in origineel neerlegt door middel van een aanvullende nota, dient vooreerst te worden vastgesteld dat dit, zoals verweerder terecht aanhaalt, een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Het werd immers opgesteld op vraag van verzoeker en met de uitdrukkelijke bedoeling om dit aan te wenden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder blijkt uit het attest in het geheel niet op basis waarvan verzoekers verklaringen hierin worden bevestigd; laat staan dat zij door de betreffende mensenrechtenorganisatie ook maar enigszins op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht. Ook aan zulk document kan voorts hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kan dergelijk document echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen. Deze vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat verzoeker zich reeds heeft bediend van verscheidene andere documenten die bewijswaarde ontberen, dat aan het attest van deze mensenrechtenorganisatie geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Ook de 'getuigenis' van het comité 'Burgerlijke bijstand' en het mensenrechtencentrum 'Memorial' die verzoeker door middel van een aanvullende nota neerlegt kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze getuigenis vertoont, net als het voormelde schrijven, namelijk eveneens een kennelijk gesolliciteerd karakter en is gericht *"Aan iedereen die het aanbelangt!"*. Verder lijkt uit de inhoud van het attest, waar gespeculeerd wordt over de mogelijke redenen achter de vrijlating van verzoeker en de lage straf van diens broer, te kunnen worden afgeleid dat dit gebaseerd is op de gezegden van kennissen en burens van verzoeker. Voor het overige blijkt nergens uit op basis waarvan het attest is opgesteld en of dit geschiedde op basis van gedegen onderzoek vanwege de opstellende organisatie. Aan dergelijk attest kan voorts hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kan dergelijk document echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen. Deze vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat verzoeker zich, zoals reeds hoger werd aangegeven, reeds heeft bediend van verscheidene andere documenten die bewijswaarde ontberen, dat aan het voormelde attest geen bewijswaarde kan worden gehecht.

De omslag die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota bevat geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij eveneens wenst te verwijzen naar andere berichten en conversaties via Facebook en WhatsApp, in dit kader een aantal mensenrechtenactivisten vermeldt en beweert dat hij daarover verklaringen wilde en wilt afleggen, dient tot slot te worden vastgesteld dat verzoeker dergelijke berichten en conversaties niet bijbrengt. Verder duidt hij niet wat hij hierover wenste uiteen te zetten. Evenmin versterkt hij hierover enige verdere toelichting in het voorliggende verzoekschrift. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig en voegt dit niets toe aan verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Omtrent de algemene situatie in verzoekers land en regio van herkomst, en de beoordeling hiervan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

"Immers, de beoordeling in het kader van uw eerste verzoek tot internationale met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds

komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij in het voorliggende verzoekschrift belicht dat er in Tsjetsjenië een aantal mensenrechtenschendingen en geweld voorkomen, onder meer vanwege de autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven niet volstaat om te besluiten dat de situatie er zou beantwoorden aan de criteria in het vornoemde artikel. Uit de samenvatting in het uittreksel uit de COI Focus van 24 juli 2019 dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt blijkt in dit kader duidelijk dat er sinds 2009 in Tsjetsjenië geen sprake meer is van wijdverbreide en zwaarwegende mensenrechtenschendingen of schendingen van het humanitaire volkerenrecht, dat het geweld dat er nog aanwezig is beperkter in omvang en meer gericht is en dat de situatie er geenszins van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.12. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT